

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 22 Pž-661/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivice Omazića, predsjednika vijeća, Davora Pustijanca, suca izvjestitelja i Tatjane Kujundžić Novak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ADRIA ČELIK d.o.o. za proizvodnju i usluge u stečaju, Kaštel Sućurac, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB 34606600284, kojeg zastupa punomoćnica Marina Krka, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Krka & Krka d.o.o u Splitu, Starčevićeva 13, protiv tuženika TECHCOM Gmbh, 80636 Munchen, Leonrodstrasse 58, Savezna Republika Njemačka, OIB 23444430505, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Kallay i partneri d.o.o. iz Zagreba, Ilica 1A/III, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine u iznosu od 4.767.216,60 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-432/2017 od 6. prosinca 2019., u sjednici vijeća održanoj 23. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-432/2017 od 6. prosinca 2019.

Obrazloženje

Trgovački sud u Splitu je presudom poslovni broj P-432/2017 od 6. prosinca 2019. odbio tužbeni zahtjev tužitelja kojim je traženo da se utvrdi osnovanim tužiteljevo osporavanje tuženikove tražbine u iznosu od 4.767.216,60 kn u stečajnom postupku poslovni broj St-45/2015 koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu. Odbijen je i tužiteljev zahtjev kojim se utvrđuje da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju po prijavljenoj tražbini tuženika u iznosu od 4.767.216,60 kn. Točkom II. izreke je naloženo tužitelju da naknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 360.725,00 kn.

Prvostupanjski sud je tako odlučio primjenom odredbe čl. 219. i 221.a Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19; u daljnjem tekstu: ZPP) jer je ocijenio da tužitelj nije dokazao da tuženik nije izvršio uplate po sklopljenim ugovorima o pristupanju dugu i time postao vjerovnik prijavljene tražbine u odnosu na tužitelja.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je osporavanje tražbine u iznosu od 4.767.216,60 kn koju je tuženik prijavio u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem. Tužitelj je

upućen u parnicu radi osporavanja tražbine jer je tuženik priložio ovršnu ispravu za svoju tražbinu. Među strankama je sporno postojanje tuženikove tražbine odnosno osnovanost zahtjeva.

Prvostupanjski sud je tijekom postupka utvrdio da je tužitelj kao stečajni dužnik rješanjem Trgovačkog suda u Splitu poslovi broj St-45/2015 upućen da u roku od osam dana pokrene parnicu protiv tuženika radi osporavanja tražbine prijavitelje u stečajnom postupku nad tužiteljem u iznosu od 4.767.216,60 kn te je tužitelj ovaj postupak pokrenuo u tom roku. Tuženikova tražbina je osigurana s dvije ovjerene zadužnice, jedna na iznos od 74.318,09 USD, a druga na iznos od 557.543,24 EUR što po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan otvaranja stečaja iznosi 4.767.216,60 kn. Prvostupanjski sud je utvrdio da tuženik svoje tražbine temelji na činjenici da je pristupio dugovanju tužitelja prema trećim osobama te isplatio dugovanje trećim osobama čime je potraživanje prešlo na njega. Utvrdeno je da je tuženik prijavio tražbinu u stečaju na temelju ugovora o pristupu duga i potvrda o uplatama. Utvrdeno je da su zadužnice potpisali Edgar Schumacher i Ante Bekić koji su prema povijesnom izvatku iz sudske registracije bili ovlašteni za zastupanje tužitelja. Prvostupanjski sud je otklonio sve prigovore tužitelja koji su se odnosili na valjanost samih zadužnica jer je zauzeo shvaćanje da je predmet ovog postupka osnovanost osporavanja tražbina, a da pravna osnova prijavitelje tražbine proizlazi iz ugovora o pristupanju duga i potvrda o isplati po tim ugovorima pa je eventualna manjkavost zadužnica irelevantna za odluku u ovom postupku. Prvostupanjski sud nije prihvatio prigovor da su treće osobe prijavile tražbine u stečajnom postupku na temelju iste pravne osnove i istih računa jer tužitelj nije u propisanom roku uplatio iznos predjuma troška vještačenja, a bio je upozoren da će se odustati od tuženik dostavio ugovore o pristupanju duga i uplatnice iz kojih proizlazi da je uplatio dugovane iznose, prvostupanjski sud je utvrdio da tužitelj nije dokazao činjenice na kojima temelji svoj tužbeni zahtjev te je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev.

Protiv te presude žalbu je podnio tužitelj. Predlaže pobijanu presudu preinačiti ili ju potredno ukinuti i predmet vratiti na ponovno sudenje prvostupanjskom sudu. Potražuje trošak žalbenog postupka u iznosu od 84.500,00 kn.

Tužitelj u žalbi u bitnome osporava primjenu materijalnog prava te navodi da je tuženik bio dužan već prilikom prijave naznačiti koje tražbine osiguravaju zadužnice koje su priložene, a da tužitelj to nije učinio. Isto tako smatra da pravno nije moguće da zadužnice izdane 2013. godine osiguravaju tražbine koje su nastale tijekom 2014. i 2015. godine jer da su zadužnice instrument osiguranja točno određenih tražbina. Smatra da je tuženik prijavljivao tražbine po dva osnova i to na temelju ugovora o pristupu duga i na temelju zadužnica što nije dopušteno. Tužitelj navodi i da je osporavao valjanost samih zadužnica budući da smatra da jedan od popisnika zadužnica, Edgar Schumacher, ne razumije hrvatski jezik, a da je zadužnica solemizirana na hrvatskom jeziku te da je prvostupanjski sud odbio provesti dokaze na tu okolnost. Tužitelj smatra da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno jer da je tužitelj predlagao uvid u spise Trgovačkog suda u Splitu radi utvrđenja da se vode drugi postupci radi istih tražbina koje su predmet ovog postupka te smatra da za utvrđenje da se radi o istim tražbinama nije bilo potrebno provoditi vještačenje. Osporava i odluku o trošku.

Tuženik je podnio odgovor na žalbu u kojem u bitnom ukazuje na neosnovanost tužiteljevih žalbenih navoda i na osnovanost izreke i obrazloženja prvostupanjske presude.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, ovaj sud je utvrdio da je pobijana presuda na zakonu osnovana.

Stečajni postupak nad tužiteljem kao stečajnim dužnikom je pokrenut 8. travnja 2015., a odredbom čl. 441. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15 i 104/17) je propisano da će se stečajni postupci pokrenuti prije stupanja na snagu ovoga Zakona dovršiti prema odredbama Stečajnog zakona koji je bio na snazi u vrijeme njihova pokretanja. U vrijeme pokretanja stečajnog postupka nad tužiteljem na snazi je bio Stečajni zakon („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13; dalje: SZ/96).

Tužiteljev žalbeni navod da je tužitelj već uz prijavu tražbine trebao naznačiti koje tražbine osiguravaju zadužnice nije osnovan. Prvenstveno se napominje da predmet ovog postupka nije valjanost ili način podnošenja prijave tražbine u stečajnom postupku već sama osnovanost tražbine odnosno, u ovom slučaju, osnovanost osporavanja stečajnog dužnika s obzirom na to da je stečajni dužnik upućen na pokretanje parnice u skladu s odredbom čl. 178. st. 4. SZ/96. Odredbom čl. 173. SZ/96 je propisano da stečajni vjerovnici prijavu svojih tražbina podnose stečajnom upravitelju u dva primjerka. Prijavi se u prijepisu prilažu isprave iz kojih tražbina proizlazi, odnosno kojima se dokazuje. U prijavi se navodi: tvrtka i sjedište, odnosno ime i adresa vjerovnika, pravna osnova i iznos tražbine u kunama te broj računa vjerovnika. Nije sporno da je tuženikova prijava tražbine sadržavala sve ove elemente te da je pravna osnova prijave bila ugovor o pristupu dugu. Isto tako je tijekom stečajnog postupka utvrđeno da su predmetne zadužnice osiguravale iznose koji su predmet ovog spora što je utvrđeno rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-45/2015 kojim rješenjem je stečajni dužnik (tužitelj) upućen na pokretanje ove parnice radi osporavanja tražbine.

Tužiteljev žalbeni navod da su zadužnice morale osiguravati točno određene tražbine nije osnovan. Zaduznica je apstraktan pravni posao čije postojanje ne ovisi o osnovnom pravnom poslu kojeg osigurava. Zaduznica nije vezana za pojedini pravni posao i kao instrument osiguranja predstavlja ovršnu ispravu protiv dužnika, a dužnik ima pravo naknadno utvrđivati da nije postojala pravna osnova za naplatu pojedine zaduznice. Svojim žalbenim navodom tužitelj tvrdi da nije postojala pravna osnova za naplatu predmetnih zaduznica i tvrdi da konkretne tražbine koje su predmet ovog postupka nisu bile osigurane predmetnim zaduznicama, međutim to ne proizlazi iz činjenica i dokaza koji su izvedeni tijekom postupka. Tijekom postupka prvostupanjski sud je utvrdio da prijavljena tražbina postoji, odnosno utvrdio je da tužitelj nije dokazao da prijavljena tražbina ne postoji. Tužitelj svojim navodima pokušava pobiti valjanost samih zaduznica na temelju navoda da osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja, Edgar Schumacher, ne poznaje hrvatski jezik, a da je zaduznica sastavljena na hrvatskom jeziku. Takav žalbeni navod nije osnovan jer iz same zaduznice, koja je ovjerena po javnom bilježniku i predstavlja javnu ispravu (str. 257.-258. spisa), proizlazi da je javni bilježnik utvrdio na temelju neposrednog zapažanja da Edgar Schumacher razumije hrvatski jezik. Sve i kada to ne bi bilo tako, eventualna nevaljanost zaduznice ne utječe na postojanje ili nepostojanje tražbine što predstavlja predmet

raspravljanja u ovom postupku jer je postojanje tražbine neovisno o postojanju instrumenta osiguranja koji ju osigurava, a iz ugovora o pristupu duga i potvrda o plaćanju koje je tuženik dostavio u spis proizlazi da je tuženikova tražbina osnovana čime je tužiteljovo osporavanje neosnovano. Na isti način nije osnovan ni tužiteljov navod da zadužnice ne osiguravaju tražbine koje su predmet ovog postupka jer je predmet ovog postupka osnovanost tražbina, odnosno osnovanost tužiteljeva osporavanja tražbina, a iz provedenog postupka proizlazi da tužitelj nije dokazao da tražbina tuženika ne postoji.

Tužiteljev žalbeni navod da je tuženik prijavljivao tražbine po dvije osnove, na temelju ugovora o pristupanju duga i na temelju zadužnica, nije osnovan i ne proizlazi iz činjenica koje su utvrđene tijekom postupka. Tuženik je tražbinu prijavio jednom, ali ju temelji na ugovorima o pristupu duga te su priložene zadužnice samo sredstvo osiguranja tog istog potraživanja. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da postoji pravna osnova za prijavljenu tražbinu i da se radi o isplatama učinjenim na temelju ugovora kojima je tuženik pristupao dugovima tužitelja. Stoga je u ovom postupku utvrđeno da tražbine tuženika nisu utemeljene na zadužnicama već na stvarnim isplatama učinjenim na temelju ugovora o pristupanju duga u skladu s odredbama čl. 101. i čl. 91. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15).

Tužiteljev žalbeni navod nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovan. Tužitelj smatra da je prvostupanjski sud uvidom u spise koji se vode pred istim sudom mogao utvrditi da se o predmetnoj tražbini vodi postupak između tužitelja i drugih stranaka, odnosno da je predmetna tražbina u stečaj prijavljena više puta. Na ročištu 13. studenoga 2018. (str. 434. spisa) je izvršen pregled spisa na koje se tužitelj pozivao nakon čega je tužitelj predložio provođenje dokaza financijskim vještačenjem na okolnost postojanja prijavljenog potraživanja. Nije sporno da tužitelj nije uplatio predjam troškova takvog vještačenja i da je upozoren na posljedice neplaćanja tog predjama u smislu odredbe čl. 153. st. 3. ZPP-a. U takvim okolnostima je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da tužitelj na temelju činjenice da nije uplatio trošak vještačenja koje je sam predložio i ostalih dokaza koji su provedeni u spisu nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva. Svaka stranka je dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika u skladu s odredbom čl. 219. ZPP-a. Tužitelj svojom krivnjom nije omogućio provođenje dokaza financijskim vještačenjem kojim bi se moglo utvrditi postojanje ili nepostojanje činjenica na kojima temelji svoj zahtjev. Nije osnovan ni navod tužitelja da bi se iz samih spisa čije je vještačenje predloženo mogla utvrditi osnovanost tužiteljevih navoda. Naime, tužitelj niti jednim dokazom nije potkrijepio navod da je tražbina koja je predmet ovog postupka istovjetna tražbinama o kojima se odlučuje u drugim postupcima. Tužitelj nije konkretizirao niti naveo koje bi to tražbine bile istovjetne niti na čemu zasniva svoju tvrdnju. Tužitelj nije ukazao na pojedine račune, ugovore ili druge dokaze iz kojih bi se moglo utvrditi da su tražbine koje je tuženik prijavio u stečaj istovjetne onima koje su drugi vjerovnici prijavili. U svakom slučaju, tužitelj je stranka u ostalim postupcima koji se vode te je kao stranka u tim postupcima imao mogućnost priložiti sve dokaze iz kojih smatra da bi proizlazila činjenica da se radi o istim tražbinama, ali tužitelj to nije učinio. Zakonom o parničnom postupku je prihvaćeno raspravno načelo u skladu s navedenim čl. 219. ZPP-a te je inicijativa predlaganja činjenica i dokaza skoro isključivo na strankama (izuzev čl. 7. ZPP-a), a ne na sudu.

Tužiteljeva žalba protiv dijela pobijane odluke koji se odnosi na trošak nije osnovana. Tužitelj pogrešno tumači da tuženik ima pravo samo na trošak četiri podneska tijekom parničnog postupka. Tuženik ima pravo na trošak do najviše četiri podneska za podneske iz Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa), dok za ostale podneske (bez ograničenja broja) ima pravo na naknadu na temelju Tbr. 8. t. 3. Tarife, naravno, sve u okviru podnesaka koji su bili potrebni za vođenje parnice u skladu s čl. 155. ZPP-a. U tom smislu nije osnovan tužiteljev žalbeni navod da tuženik ima pravo na trošak samo za četiri podneska, a prvostupanjski sud je pravilno priznao tuženiku pravo na trošak 3 podneska prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, a za ostale podneske mu je priznato pravo na trošak prema Tbr. 8. t. 3. Tarife.

Zagreb, 23. srpnja 2020.

Dokument je elektronički potpisan:	DN:
IVICA OMAZIĆ	C=HR
Predsjednik vijeća	O=POSOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Vrijeme potpisivanja	2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
25-08-2020	L=ZAGREB
10:30:55	S=OMAZIĆ
	G=IVICA
	CN=IVICA OMAZIĆ

Broj zapisa: 17897-d8352

Kontrolni broj: 03e77-8939c-c215c

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR
Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.
Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati
izvornik ovog dokumenta.
Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki
trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.